Заповідалось на погожу днину
В його робітній звичній метушні,
Але зустрілася лиха людина
І все перевернула у душі.

І начебто зустрілись ненадовго,
Давно між нами крижаний розділ.
Та я відчула: так наводить ворог
В бійницях свій рокований приціл.

Герой в медалях, вішатель, каратель,
Хрипить услід прокляття морові.
(Такі як він уміли убивати,
В таких як він всі руки у крові).

Бурмоче і хрипить біля порогу,
Зачувши українську: "расстрелять!",
Гроза в душі. Не вдариш же старого…
Та як таких витримує земля?

І б’єш в стіну од горя та одчаю,
І блискавки у серці і громи.
Я чую як він сходами чвалає
Колишній наглядач із Колими…

Стихає грім. Не сподівайся тиші.
Гроза завжди хоч щось та одніме,
Оцей пейзаж не стане вже колишнім,
Те дерево не буде те саме.

Минулося… І гнів, і темний острах.
Моїх небес не рушить вітровій,
Та бачиш у хмарині очі монстра…
Іще не скоро усміхнешся їй…